

MARTIN HOFFMANN

PRIZRAK 2

KRÁL STÍNŮ

PŘÍZRAK 2

KRÁL STÍNŮ

Martin Hoffmann

1

Když na hory odpadu za rozbřesku dopadly ranní paprsky a prázdné pomačkané plechovky vyloudily první omšelé odrazy rozkladu, připomínala skládka výjev z malby, kde se z ráje stalo smetiště a z odpadků jeho rám. Ticho, které zde v ranních hodinách vždy panovalo, silně rezonovalo se vzdáleným ruchem dopravy a věčným šumem nedaleké řeky. A mlha, která se vznášela těsně nad zemí jako hustý závoj, jen dávala tušit, že tahle skládka byla svým vlastním světem – hluchou a slepou tepnou lidského zoufalství, která se táhla do zdánlivého nekonečna, až k prvním obytným domům na západě, přes opuštěný zarostlý park a jezírko, z něhož zbyla pouze zrádná blata. Byl to nekompromisní svět, bez psaných pravidel, kam smrt zavítala často a ráda.

Platilo to obzvláště teď. I přes romantická rána, kdy se i řekou vyplavená plechovka od fazolí blyštla jako ten nejvzácnější drahokam, bylo na místě myslet na přežití. Během nadcházejících krátkých dnů a dlouhých nocí šlo totiž o všechno.

Zima začínala brzy. Již nyní, na začátku listopadu, teplota klesala pod bod mrazu. Přitom v tomto drsném světě, kde stéblo trávy představovalo vzácnější jev, než kus mokrého hnijícího hadru nebo ty zatracené, všudypřítomné prázdné konzervy, nebylo snadné přežít ani za jasných letních dnů. Nyní ale rychlým tempem ubývalo jídla i zdrojů tepla. Ovšem, jak Lars moc dobře věděl, při troše snahy se na

skládce dalo najít cokoli. V kteroukoli roční dobu. Stačilo se dobře dívat a vědět, co hledat...

Odhodlaně odkopl další prázdnou plechovku a sledoval, jak letí vzduchem, až se nadobro ztratila v mlžném závoji. Poslouchal, jak s dutým zarachocením dopadla kamsi na další bezvýznamný šrot. Při tom zvuku se mírně pousmál, pevně uchopil jediný popruh svého batohu a vydal se vstříc dalším tunám odpadků.

Bezcílné toulání nemělo smysl. Cokoli, co bylo požitelné nebo jakýmkoli jiným způsobem užitečné, už bylo přebrané. Z vlastní zkušenosti Lars věděl, že pravé bohatství skládky se skrývalo pod povrchem, a to buď v jejím středu, nebo na jejích nejvzdálenějších krajích. Proto vyšel na svou výpravu těsně před svítáním – aby měl náskok před ostatními hyenami – a proto se momentálně nacházel na odlehle části, kam už přes rok nezavítal. Na tuhle stranu skládky se nikdo nikdy příliš nehrnul, pomyslel si. Byla to daleká a izolovaná část tohoto světa, nejhůře přístupná z města, na pokraji skutečné divočiny. Intuice mu napovídala, že by dnešní lov mohl být úspěšný...

Pomalou a rozvážně postupoval dál. Rovnou tlustou větví, kterou používal jako primitivní nástroj, bodal a rozhrnoval smetí na povrchu. Sbíral cokoli, co by mohlo být později užitečné nebo dokonce k snědku. Mlha mezitím postupně řídla a rozplývala se v jemné obláčky. A potom, nedaleko jeho nohou, zapískala celá kolonie hlodavců. Lars sebou polekaně trhl a otočil se za tím zvukem. Kolem kotníků se mu rozuteklo několik vyděšených potkanů.

Lars váhavě a co nejtišeji šel k místu, které ta malá zvířátka tak zaujalo. Jednou z nejdůležitějších pouček při životě na skládce totiž

znělo, že tam, kde jsou potkani, je i jídlo. Potkani ukazovali cestu. Škúdcí, jichž se lidé v obyčejném světě obvykle zbavovali, se zde stávali dokonalým navigátorem při hledání kořisti.

Lars uchopil větev oběma rukama. Její ostrý hrot nasměroval k zemi a udělal další váhavý krok. Stále neviděl nic podezřelého. Nic, co by ty potkany tak vyvedlo z míry.

Pak se mu levá noha smekla po jedné z těch prokletých plechovek. Upadl na záda a s chrastěním odpadků se svalil do mělkého dolíku, až tělem narazil do něčeho měkkého a studeného.

Ihned se posadil se a zatřepal rukou. Podél hřbetu a kolem palce se mu táhla stružka krve. Lars zasyčel bolestí a utřel si krev o rukáv bundy. Netušil, zda si roztrhl kůži o ostrou hranu plechu nebo nějaký střep, rána to ale byla hluboká a částečně i ochromující. Cítil, jak se mu podél prstů šíří jemné brnění.

Tehdy si uvědomil, že pach zatuchliny, tak typický pro skládku během zimy, se deformoval v dusivý puch, jaký mohl vyvěrat jen z otevřené jámy plné hnijícího masa. S pokrčením nozder si pomyslel, že to páchne jako tucet mršin.

S námahou se postavil... a konečně spatřil, že narazil na napůl sežrané, rozkládající se lidské tělo. Zděšením krátce vykřikl a vyklopýtal z mělkého dolíku, který zjevně posloužil jako provizorní hrob. Utíkal pryč, dál od toho hrozného pohledu, aniž by se zajímal, co má před sebou. Prchal před obrazem, o němž věděl, že jej z paměti již nikdy nevymaže, prchal před tím puchem, který ani listopadový mráz nezakryl, zanechávaje lidské ostatky napospas vypaseným hlodavcům. Prchal tak dlouho, až ho zradily nohy a on tak znovu

upadl. Kvůli šoku způsobeného pohledem na tělo ohlodané malými potkaními zoubky, totiž zapomněl na druhé pravidlo života na skládce; dívat se, kam šlape.

Opřel se rukama o smetí, vydechl, znovu do plic trhavě nasál ledový vzduch a zvedl hlavu. Jen pár desítek metrů před ním, ve stroužcích mlhy, se jako nějaká pochybná iluze zjevila plechová bouda.

Lars si ostatky v mělkém dolíku prohlížel s chladným zájmem, který mu během dne pomalu vytlačoval počáteční šok. Přesto si udržoval odstup. Za léta strávená u skládky se setkal s mnohými těžko stravitelnými obrazy, tenhle hrob s hnijícím tělem ale předčil vše, co dosud viděl.

Naštěstí se již schylovalo k soumraku. Slunce zapadlo za vytáhlé stromy na západě a kůže mrtvoly, v ranním slunci bílá a průsvitná jako list papíru, s jasně viditelnými žilami pod ní, tak s přibývajícím tmou zešedla. Maso, za rozbřesku viditelně zčernalé, nyní připomínalo jen tmavou rozplizlou hmotu, která se při zvědavém šťouchnutí větví zběsile zatřepala jako želatinová bábovka. Stopy od tisíců malých hlodavčích zoubků byly již téměř neviditelné.

Nic ale nedovedlo skrýt pohled na hlavu mrtvoly – protože to, co volně viselo na jejím krku, hlavu připomínalo jen velmi vzdáleně. Byla to beztvará rosolovitá kaše plná úlomků rozdrčené lebky a s chuchvalci splených vlasů. Jen zázrakem byla stále spojená s krčními obratli.

O tváři se nedalo mluvit vůbec. Neexistovala.

Lars svým primitivním nástrojem znovu bodl do hroudy kůže a oblečení, z něhož si potkani udělali hnízdečko, a uvažoval nad tím, co se tady stalo.

„Určitě v tom má prsty ten starej blázen,“ pronesl Otto a odplivl si do mělké jámy. Velká, hutná slina, se zřetelným žlutým nádechem, přistála na rozkládajícím se těle.

Felix a Ben, kteří se nad mrtvolou skláněli, příkyvovali.

Lars mlčel. Pomalu se otočil k boudě za jeho zády, k onomu ošuntěnému přístřešku vyrobeného z plechů, prken a hadrů, který dominoval malému pobřeží řeky. V porovnání s doupaty ostatních ztracených duší, sídlící na opačné straně skládky, působil jako velká moderní vila.

„Jak by to ale ten hnusnej dědek zvládnul?“ přemýšlel nahlas Felix, zatímco si hladil svou umaštěnou pleš. „Vždyť i bez hlavy a napůl sežranej od těch malých sviní je znát, že to byl kus chlapa.“

Otto, čtyřicátník s krátkým neupraveným plnovousem, chytil Felixe za límec bundy a přitáhl si ho k sobě takovou silou, až holohlavý muž zavrávoral. Jejich tváře se téměř dotýkali, když Otto vycenil zuby.

„Chceš mi snad tvrdit, že tohle má na svědomí někdo z našich?!“ zeptal se, zatímco se Felixovi díval do očí. Holohlavý muž se nebránil, na to byl jeho zuřivostí příliš vyděšený.

„Jasně že ne...“ začal nejistě, „já jen... sakra, vždyť je to starej chlap, ne?“

Lars do úzké mezery mezi jejich tvářemi umístil hrot své větve a lehce jím zatlačil na Ottovo čelo.

„Šarvátky mezi námi k ničemu nepovedou.“

Otto vydechl a stáhl ruce z Felixovy bundy.

„Až si to vy debilové mezi sebou vyříkáte,“ ozval se Benův hlas, který se nadále skláněl nad mrtvolou, „tak se podívejte na tohle.“

Bez jakékoli známky odporu uchopil zápěstí téměř na kost sežrané pravé ruky mrtvolky a nadzdvihl ji tak, aby i ostatní členové výpravy v posledních paprscích slunce viděli totéž, co on.

Lars, Felix i Otto se sklonili a zaměřili svůj pohled na předloktí, které zůstalo téměř netknuté jen díky tomu, že jej až do téhle chvíle chránil silný rukáv torza bundy – na vybledlé kůži bylo zřetelný barevný obraz draka dštícího oheň. Šlo o natolik specifické tetování, že nebylo možné si jej splést s žádným jiným. Všichni čtyři muži toho draka poznávali.

„Karl,“ vydechl Felix s hrůzou v očích a prsty si utřel pot z hlavy.

„Správně,“ přitakal Ben, „*tohle* je Karl.“

„Do prdele!“ vykřikl Otto a vzteky kopl do hory smetí.

Lars zarazil svůj primitivní nástroj do země a podrbal se ve vousech. Karl. Nejčerstvější přírůstek kolonie. Člen party. Kamarád, který před pár týdny zmizel. Domnívali se, že se před podzimem prostě jen přemístil do města, do nějakého azylového domu pro lidi bez domova, a přitom ve skutečnosti celou dobu ležel v tomhle mělkém hrobě, u jejich nohou. Zatímco oni mu v jeho nepřítomnosti nadávali do zbabělců, on hnil mezi horami odpadků. Jeho ostatky se staly němým svědkem brutálního činu, důkazem přítomnosti neznámé hrozby. Ta hrozba se vznášela nad smetištěm jako dravec a

lidé v kolonii na opačné straně skládky si o ní mezi sebou jen tiše šeptali.

Ztráceli se lidé, ano, ale tak to před zimou bývalo vždy. Většina z nezvěstných utíkala s nataženýma rukama do města. Dokonce se našlo i pár takových, kteří vzdali svůj marný boj s bídým životem a oběsili se na nejbližším stromě. Karlovy zbytky však dokazovaly, že křehká harmonie, panující v téhle drsné krajině na okraji civilizace, byla narušená.

„Za to mi ten starej sráč zaplatí,“ přerušil Larsův tok myšlenek Otto, „zabiju ho... holýma rukama ho rozervu na kusy...“ mumlal si pro sebe, a Lars s jeho výrokem v tichosti souhlasil.

„Půjdeme si pro něj,“ potvrdil Ben, „ale po setmění. V noci, až to nebude čekat.“ Odplivl si a vytáhl z kapsy mikiny kapesní nůž.

Ozvalo se tiché cvaknutí. Z plastové střenky vystřelila rovná čepel. Pohledy všech mužů se stočily k nedaleké boudě.

„V noci...“ zopakoval Lars, když zdravou rukou vytáhl ze země svou do špičky ořezanou větev.

Když se setmělo, neobklopila skládku pouze temnota, ale i mráz. Po povrchích odpadků se táhla jinovatka, a mužům, kteří byli skrčení jen několik málo metrů od boudy, se u úst při výdechu vytvářely obláčky páry. Nebe bylo jasné a měsíc na skládku vrhal bledou mdlou záři – dostatečnou, aby všichni čtyři muži zřetelně viděli na tichý plechový monolit před sebou a mohli uvažovat nad vhodnou strategií k průzkumu... nebo k útoku.

„Za celý večer nikdo nevyšel ven ani nevstoupil dovnitř,“ konstatoval potichu Ben, aniž by z boudy spustil oči.

„Třeba je ten dědek už mrtvej,“ přemýšlel nahlas Felix, „třeba... třeba prostě chcípnu stářím. Nebo umrznu. Starým lidem se to tady přece stává.“

Pohledy ostatních se stočily k holohlavému muži.

Mohlo tomu tak skutečně být? Larsovi neuniklo, že pouhá myšlenka na to, že je ten starý chlap už mrtvý, Ottu vytáčelo k nepřičetnosti. Protože pouhá smrt toho starce, který byl téměř jistě zodpovědný za skonání Karla, by pro něj nebylo dostatečnou satisfakcí. Chtěl ho zbavit života osobně. Holýma rukama, jak sám řekl. Ostatní mu to hodlali dopřát... a připojit se.

Jako na povel se vrátili pohledem zpátky k boudě před sebou. Skrývali se za vlnitým plechem opřený o věžičku starých pneumatik a v mdlé záři měsíce hledali jakoukoli stopu po přítomnosti kohokoli živého. Nedalo se s jistotou říci, zda byla bouda stále obydlená. Nic tomu nenasvědčovalo. Nic ale nenasvědčovalo ani o opaku. Na skládce a v jejím okolí se taková věc poznávala stěží.

„Na co tu do prdele čekáme?!“ ozval se přídušeným hlasem Otto. „Jsme přece čtyři a on je sám. Navíc je starej. Tak kde je sakra problém?“

„Zabil Karla,“ připomenul mu Ben, „a Karl byl mladej, silnej chlap. Nevíme, jestli ten dědek není třeba ozbrojený.“

„A Karl není jediný, kdo se za poslední dny ztratil,“ připomenul Lars.

„Tady se lidi ztrácej v jednom kuse,“ oponoval Felix, „a před zimou obzvlášť.“

K odpovědi se nikdo z nich neměl. Svíral je strach. Neobávali se nějakého starého blázna. Obávali se brutality, která byla spáchána na jejich kamarádovi. Obávali se surovosti, jíž byl ten muž schopen. Něco takového nemohl udělat nikdo příčetný. Nicméně i většina nepřičetných lidí měla hranice, které se neodvažovala překročit. Vše nasvědčovalo tomu, že Karla zabila skutečná bestie.

„Kašlu na vás,“ vyjel na ostatní muže Otto, „jste zasraní zbabělci.“

Sotva to dořekl, překročil vlnitý plech a rozhodným krokem se blížil k boudě.

„To je ale kretén!“ sykl Ben a okamžitě vykročil za ním. Felixovi a Larsovi nezbývalo, než je následovat.

Ben dohnal Ottu jen pár metrů před vchodem do boudy a pevně ho chytl za paži. Otto se zastavil a zle na něj pohlédl. Felix s Larsem je dohnali.

Lars gestem ruky naznačil jednoduchý plán – dva se přesunou nalevo od vchodu do boudy, dva napravo. Pak se pomalu a tak tiše, jak mohl, sám rozešel ke svému stanovišti, s naostřenou větví nataženou před sebou jako s kopím.

Ben ho následoval a stoupl si za něj. Otto s Felixem se přesunuli na opačnou stranu. Vchod zakrývala jen těžká, vlhkem nasáklá deka.

Lars pohlédl na Ottu. Kývli na sebe. Špičatým hrotem větve se dotkl plesnivé látky a zatlačil. Mezi stěnou boudy a dekou vznikla na dva prsty široká škvíra. Interiér boudy se topil v absolutní tmě... dokud tmu nerozčísl prudký pohyb.

Z hlubin boudy se vynořila statná postava v tmavé kombinéze. Lars jednal instinktivně a zabodl do cizince své provizorní kopí. Dřevěný hrot projel látkou i kůží a zarazil se mezi žebra. Zraněný muž sebou téměř nezřetelně trhl a otočil k němu hlavu. A v ten okamžik, v pouhou setinu vteřiny, Lars spatřil jeho tvář – až na to, že žádnou neměl. Obyvatel toho temného přístřešku měl na hlavě nasazenou ušmudlanou latexovou masku, postrádající jakýkoli výraz nebo emoci.

Za absenci mimických svalů však mluvily jeho oči. Ty připomínaly hlubokou nádobu plnou bezpodmínečné krutosti a hněvu. Pohled toho muže byl paralyzující, a čím déle trval, tím více Lars nabýval pocitu, že se dívá do očí samotnému ďáblu. Nikdy a u nikoho takovou zuřivost ještě neviděl.

Hned na to, dříve, než se stačil vzpamatovat, nepřítel zareagoval. Jednou rukou se chytl jeho kopí, zatímco tou druhou, tou, v níž držel jakýsi podlouhlý těžký železný předmět, se ohnal proti jeho hlavě.

Ozvala se tupá rána.

Larsovi se zatmělo před očima.

Sotva dopadl na zem, protivník si z žeber trhnutím vytáhl dřevěný hrot a obrátil se proti Ottovi... zatímco Lars, napůl v mdlobách, s rozbitou hlavou a zvoněním v uších, popadal dech a mžoural do tmy, kde se jeho přátelé marně bránili proti té bestii. Snažil se udržet při vědomí a dokonce se i postavit, měl ale co dělat, aby nezkolaboval. Chtěl pomoci, být ještě užitečný, obzvlášť když viděl, jak Otto, nejsilnější chlap, jakého kdy poznal, zborcený krví padá k zemi.

Ben využil příležitosti a zezadu zabodl nepříteli nůž do ramene. Vysoký muž v masce se ohnal a rozdrtil mu páčidlem zápěstí. Potom se s mrštností šelmy otočil zpátky k Felixovi, který zamrzl na místě, a uštědřil mu ránu do žeber. V tichu temné skládky zaznělo prasknutí zlomených kostí a Felixův nářek.

Ben přemohl bolest a doklopýtal k Larsovi. Chytl ho za vlasy splepené krví a vytahoval ho na nohy.

„No tak! Vstávej!“ pobízel ho. „Dělej!“

Lars slyšel kamarádův hlas z pomyslné dálky, jako kdyby na něj křičel z druhé strany skládky. Ale poslechl ho. V reakci na naléhavost v jeho hlase a ostrou bolest zatnul zuby, sebral v sobě poslední zbytky sil a postavil se na nohy. Pak se vrávoravě, napůl v mrákotách, vydal pryč.

Teprve po několika nejistých krocích si uvědomil, že jde sám.

I když riskoval, že upadne a už nevstane, pootočil se a zašilhal za sebe, aby se ujistil, že je mu Ben v patách. Jenomže Ben neudělal jediný krok. Ležel na místě, kde před okamžikem stál Lars, a nad ním se skláněl ten velký muž s maskou na hlavě, který z jeho hlavy mocnými údery svou těžkou železnou zbraní nadělal odporlivou krvavou kaši...

Dlouhé hodiny čekání v tichosti u vchodu do přístřešku se nakonec vyplatilo. Využil moment překvapení... a během několika vteřin hrozbu zažehnal. Nyní, když stál u torza muže, kterého

několika mocnými údery svým těžkým nástrojem prakticky zbavil hlavy, zbýval poslední přeživší. S pohledem dravce se vydýchal a pozoroval, jak se ten muž, co ho bodl do žeber, vrávoravě potácí pryč, jak se pomalu ale jistě vzdaluje a míří do temnoty mezi hory smetí, svinstva a nedbale skrytých mělkých hrobů.

Naposledy vydechl, pevně sevřel páčidlo v rukou a udělal první krok k onomu muži. Měl jednoduchý, jasný cíl. Zabít ho. Náhle však jeho rameno objaly kostnaté prsty.

S úmyslem ohnat se páčidlem proti nepříteli se prudce otočil, ale když si uvědomil, kdo ho zastavil, sevření opět povolil. Nešlo o protivníka, nýbrž o jeho společníka a přítele – o toho starce s rozcuchaným stříbrným plnovousem – toho, který jej před několika měsíci zachránil před smrtí, ujal se ho a vrátil mu impuls k životu. Roger. Blázen. *Prorok*, jak se sám nazýval. Šedá eminence tohoto nehostinného, ale opravdového světa.

Mírně ke starci sklonil hlavu. V jeho klidném, spokojeném výrazu, který prohluboval již tak zřetelné stopy stáří a sešlosti a které tak silně kontrastovaly s jeho vitálností a hlubokým zájmem, hledal odpovědi pro jeho počínání.

„Nech ho jít,“ řekl ochraptěle stařec, přičemž stisk na jeho paži ještě zesílil, „ať se *všichni* dozvědí, že teď tu nastolíme nový řád.“ S těmito slovy stisk uvolnil a pomalými pohyby se vracel k boudě.

Přízrak naposledy pohlédl na potácejícího se protivníka, který se již téměř ztratil v temnotě mezi troskami. Potom jeho pozornost upoutalo naléhavé zavytí. Cuknul hlavou k Rogerovi a jejich přístřešku a spatřil toho štíhlého holohlavého mladíka, jehož udeřil do

žeber, jak se v agonii, napůl šílený strachem, kroučí na zemi, těsně u vchodu vyrobeného z těžkých dek. Ležel na boku. Naříkal. Plakal.

Několika ráznými kroky se Přízrak dostal k bezprostřední blízkosti své oběti a pozvedl páčidlo nad hlavu, aby ji dorazil.

„Ne!“ zakřičel Roger.

Přízrak ztuhnul a znovu se podíval na svého společníka. Páčidlo nyní svíral s takovou intenzitou, až mu jeho hladký kovový povrch tlačil na kosti. Rozmýšlel se, zda má starce poslechnout, nebo se podvolit onomu naléhavému vnitřnímu nutkání a udeřit.

Věděl přece, co musí udělat, co je jeho přirozeností. Proč mu v tom ten blázen brání? Holohlavý muž se mezitím dále svíjel na prašné zemi a i přes zjevnou bolest z pohmožděných žeber se pokoušel odtáhnout od stínu velkého protivníka v masce.

„Nedělej to,“ prosil ho mezi vzlyky, „nezabíjej mě, prosím...“

Roger sebejistě přešel k Přízraku, natáhl ruku a svěsil jeho napřaženou paži dolů.

„Neudělá to,“ odpověděl mladíkovi. Na jeho tváři se rozprostřel široký úsměv. Jeho oči zářily nadšením a triumfem. Pak k němu opatrně poklekl a poplácal ho po holé hlavě. „My tě totiž potřebujeme, chlapče.“

2

Nemocniční pokoj mu připadal útulný asi tolik jako chodník před barem, kde tehdy ztratil vědomí. Kdyby postel vystřídal za beton a zdánlivě sterilní prostředí nemocnice za špínu, krev a střepy, nic by to na jeho komfortu nezměnilo. I přes konstantní požívání bolest utlumujících léků se totiž cítil, jako kdyby ho nějaký zlomyslný bůh hodil do drtiče odpadků. Rozbolavělé svaly, naražené kosti, natržené šlachy, otoky kloubů; vše bylo na dotyk citlivé a bolelo to při sebemenším pohybu. Tělo reagovalo bolestí dokonce i na průvan, což zjistil ve chvíli, kdy nemocniční sestra zapomněla zavřít dveře do jeho pokoje.

Nebylo to ale nic proti psychickým mukám, která zažíval. Uvědomoval si totiž, že zatímco on tady leží, tiše trpí bolestí a nechává se obskakovat, někde tam venku se pořád nachází on. Přízrak. Chlap, co s pouhým páčidlem dovedl vyvraždit celý bar. Nelítostný vrah, který mu měsíce unikal, jen aby pak jako v nějakém laciném hororu vstal z mrtvých a pokračoval ve svém běsnění v ulicích města. Přežil to i tentokrát. Byl o tom přesvědčený, i když se mu stejně jako tehdy všichni snažili namluvit, že to není možné. *Ale ono to možné bylo*, křičelo jeho podvědomí.

V létě, po dlouhém pronásledování, ho zasáhl třikrát. A před několika dny, po dramatických událostech, kdy ho spatřil v baru plném zohavených mrtvol, ho zasáhl dokonce čtyřikrát. Přežil již

sedm zásahů jeho služební zbraní, pád do hluboké řeky a dlouhé týdny přežívání kdesi v ústraní, kde se nakonec zcela zotavil a přišel si pro svou masku... jen když pomyslel na to, jak ho ta zrůda smetla z chodníku tím starým pickupem, Janssen opět rozbolelo celé tělo. Jenomže očekávání jeho návratu bylo mnohem horší, než fyzická bolest. Bylo jen otázkou času, než se vrátí a začne se znovu zběsile ohánět svou nadlidskou silou, poháněný motivy primitivního zvířete. A nikdo, vůbec nikdo, mu tuhle jeho teorii nemohl vyvrátit. Viděl, co Přízrak provedl. Měsíce pracoval na jeho případu. A právě proto věděl, že již neměl co dočinění s obyčejným šílencem, ale s bestií, šelmou.

„Ta jeho maska,“ pronesl polohlasně, když s námahou otočil hlavu k otvoru ve zdi a zamžoural do šeré chodby za ním. „Ta jeho zatracená maska...“

Otvor ve stěně a lidé, kteří netečně procházeli chodbou, byli obaleni mléčnou mlhou, jako kdyby se na ně díval skrze poloprůhlednou skleněnou tabulku. I z toho nepatrného pohybu se mu chtělo zvracet.

Středně těžký otřes mozku, slyšel před pár dny hlas doktorky, která ho měla na starost. Ten za to mohl. Ten prudký náraz o betonovou dlažbu, když se svezl z kapoty pickupu na chodník, byl příčinou toho, že jej neposlouchala ani hlava. Už to nemohl vydržet. Nemohl tu dál nečinně ležet.

„Hej!“ zachraptěl na jednu z rozpitých postav, jež se mihla na chodbě. „Chci pryč...“

Nikdo ho neslyšel.

Nikdo mu nepomůže.

Pravou rukou nahmatal opěradlo postele a pokusil se jej sklopit, ale pak si uvědomil, že má prsty pevně zafixované. Když po něm Přízrak v baru vrhl páčidlo, zlomil mu ukazováček a prostředníček.

Zrak se mu ještě více rozpil. Slzy mu zalily oči.

Zkusil se posadit, ale nadzvedl se jen o pár centimetrů, než se s tichým sykotem položil zpátky do postele. Jeho tělo postihla příšerná, intenzivní bolest. Trhavě se nadechl a polkl naprázdno, s pohledem upřeným na odpornou žluť stropu vysoko nad sebou.

Bolest... příliš bolesti. A ten průvan...

„Zavřete –“ hlas se mu zlomil. Nadechl se a zkusil to znovu. Dal do toho všechnu svou zbývající sílu. „Zavřete ty prokletý dveře, vy idioti!“

Čas ubíhal jinak, než jak byl zvyklý. Táhl se jako hustý sirup. Občas nabýval pocitu, že neběží lineárně. Jako kdyby měl jeho pokoj vlastní pravidla. Kdykoli se probudil, nebyl si jistý, kolik uběhlo času, natož jaký byl zrovna den.

Vše splývalo. Nejen tvary a barvy, ale i minulost, přítomnost a budoucnost. Stejným způsobem se mísila i jeho práce s osobním životem. Všechny zážitky a vzpomínky, které byly v jeho životě z nějakého důvodu důležité, se prolínaly se silnou motivací vstát z toho nemocničního lůžka dříve, než se na jeho kůži začnou objevovat proleženiny. Touha po zmocnění se masky a její spálení na škvarek protínala potřebu znovu obejmout svou bývalou ženu a usmířit se.

„Je mi to líto,“ pronesl v polospánku, zatímco zřetelně viděl její milou tvář. Věděl, že ona by mu porozuměla, i když již několik let nesdíleli společnou cestu. Pohladila by ho po tváři a soucitně se usmála. Utěšila by ho. Dala by mu zapomenout na jeho posedlost. A on by tak alespoň na chvíli myslel na něco příjemného. Alespoň na několik vteřin by unikl ze spárů kruté reality, kterou si sám zvolil, když povýšil na komisaře.

Jenomže namísto pochopení a přívětivého slova zaslechl nepřátelský, až mrazivě chladný a odsuzující výrok, který by mu Valerie nikdy neřekla: „Tobě není líto ničeho, ty sobeckej hajzle.“

Werner, šokovaný těmi slovy, pootevřel oči o další milimetr a zkusil zaostřit. U postele nestála Valerie, jak se zprvu domníval – nebo spíše jak si přál – ale nějaký muž.

Ta ostře řezaná tvář a drobná postava mu byla povědomá.

Odkud toho člověka znal?

Janssen tušil, že ten muž je nápovědou k hlavolamu, který už jednou zkoušel rozluštit.

„Jasně jsi to dal najevo, když jsi s tím hňupem Gersterem znovu vtrhnul do mého bytu,“ pokračoval cizinec. Každé slovo, které vyšlo z jeho úst, znělo jako plivnutí jedu.

„Uhodils mě, pamatuješ si na to? Mířils mi pistolí do očí.“ Povědomá tvář se přiblížila k té jeho. „Tak říká vám to něco, komisaři?“

Werner, stále rozespálý a omámený, si nejasně spojoval cizincův výklad s matnými obrazy vzpomínek, stále však v jeho hlavě převládal zmatek.

„Nikdy jsem nepotkal někoho tak arogantního,“ řekl dál povědomě známý cizinec, „hrál jste si na moralistu, odsuzoval jste nás. Odsuzoval jste mého přítele. A odsuzoval jste i mě. Ale skutečnost je taková, že vy jste horší, než všichni Christianovi pěstouni a sourozenci dohromady.“

Christian. To jméno znal, protože bylo propojeno s jeho posedlostí. Ano, vzpomínal si na Christiana. Vzpomínal si na Christiana Sikoru. Sikora byl původní vrah. Sikora byl *první* Přízrak!

I když byl stále dezorientovaný, toto poznání téměř ztracené pravdy mu přivodilo divoké rozbušení srdce. Cítil, že je v ohrožení. Musel se dostat pryč. Okamžitě.

S námahou natáhl levou ruku k tlačítku pro přivolání nemocničního personálu, cizinec ho ale chytil za zápěstí a zatlačil mu paži zpátky do postele.

„Z tohoto nevyváznete, komisaři,“ pronesl výhruzně ten drobný muž. Obraz měl Werner stále zastřený, takže jen tušil, že se zrovna usmívá.

„Kdo – kdo... jste?“ vysoukal ze sebe s námahou.

„Vy mě vážně nepoznáváte?! Vy samolibej –“ cizinec, ačkoli mluvil tiše, zuřil. Nakonec se mu podařilo opět nasadit zdánlivě klidný tón. „Já jsem, pane komisaři,“ spustil znovu, když se uklidnil, „vaše noční můra.“

V příštích vteřinách Janssenovu mysl pohltila absolutní hrůza, když muž z náprsní kapsy bundy vytáhl bílou latexovou masku a pomalu si ji nasadil na hlavu.